

3^e nieuwsbrief heemkundekring de Rips 25-12-1010

Korte verhalen over vroegere beroepen/werkzaamheden in De Rips

Pierre v.d. Meulenhof uit Helmond vertelt over zijn vroegere beroep. Later is Pierre fotograaf geworden voor het Helmonds Eindhovens Dagblad.

Zijn zoon runt momenteel nog deze studio. Pierre is momenteel heemkundige met deskundigheid op vele terreinen en een eigen website.

Als jonge leerling telefoonmonteur mocht ik in 1950 met Voogd, de chef werkman uit Helmond, mee naar Gemert, Handel, Elsendorp en de Rips. Er liep een telefoonlijn vanuit Gemert naar Elsendorp en de Rips. Beter gezegd van Pelgrimsrust, waar een grote telefoonpaal stond waaraan een grote kast bevestigd was waarin een telefoonkabel eindigde die vanuit de telefooncentrale Gemert kwam. Van hieruit hadden we een bovengronds net gebouwd van telefoonpalen van 7 meter lengte waar bovenin vier koperdraden op isolatoren gespannen waren en aan de rechterzijde van de weg onder de bomen naar Elsendorp liep. Hier gingen twee draden bij café de Middenpeel, op de hoek, binnen waar de telefooncentrale Elsendorp gevestigd was. De draden voor de Rips liepen hier door en liepen rechts van de weg ook weer onder de bomen en naast de sloot tot bij café Van de Ven waar vanuit de telefoonpaal een kabeltje bij Van de Ven binnen ging. Ook hier stond in een met glas afgeschermd ruimte in de café de telefooncentrale.

Er waren in de Rips maar ruim tien telefoonabonnees en als die naar Helmond wilden bellen, je geloofd het niet, men draaide aan een zwengeltje aan het telefoontoestel waardoor er op de telefooncentrale een klepje van het bewuste telefoonnummer openging en ter zelfde tijd begon er bij Van de Ven een luide bel te bellen. Men liep dan naar de centrale en stopte een stekker in het gaatje onder het klepje en vroeg

aan de telefoonabonnee wat hij wilde. Als men zei dat men een nummer in Helmond wilde hebben nam de telefonist de andere stekker van de kabel waarvan de eerste stekker onder het telefoonklepje was gestoken en stak die in het gaatje waaraan de telefooncentrale in Gemert was aangesloten. Zij vroeg daar aan de telefoniste om het nummer in Helmond en die telefoniste handelde de actie verder af, waarna de aanvrager zijn gevraagde nummer aan de lijn kreeg. Als het gesprek was afgelopen moest hij weer aan het slingertje van zijn toestel draaien zodat het gesprek kon worden afgesloten. In de Ripse telefooncentrale werd dan een speciaal formulier ingevuld waarop geschreven werd hoelang het genoemde gesprek had geduurd had waarvan de abonnee dan aan het einde van de maand de rekening kreeg. Genoemde telefoonlijn liep zoals gezegd onder de bomen door en zoals het in de natuur meestal gaat groeide er weelderig takken aan deze bomen en de takken werden door de wind ook tegen de telefoonlijn geslagen waardoor deze sluiting maakte en dan was het telefoneren in de Rips afgelopen. Een speciale snoeiploeg moest dus ieder najaar alle luchtlijnen langs om in de weg hangende takken af te knippen. Ook bij storm en onweer gebeurde het dat de bliksem op de telefoonlijn sloeg en dan alle zekeringen doorsloegen en bij storm palen omwaaiden of afknaptten zodat dan ook telefoneren onmogelijk geworden was. Er was dus bij de PTT meestal een speciale storingsploeg die bij nacht en ontij werd gewaarschuwd om deze ongemakken zo spoedig mogelijk op te heffen. Pas na de automatisering van de telefoon, tegen het einde van de jaren vijftig en het verkabelen van de luchtlijnen werden de telefoonabonnees van deze ellende verlost.

Pierre v.d. Meulenhof